

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/82/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614200189
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614200189.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka vo veci žalobcu E. P., J. XXX, zastúpeného JUDr. Danicou Holkovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 7, proti žalovanej Podtatranská vodárenská spoločnosť, a.s. Poprad, Hraničná 17, IČO: 36 485 250, o zaplatenie 7 800 € istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves 11C/1/2014 z 10.12.2014 v znení opravného uznesenia 11C/1/2014-112 z 18.1.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v znení opravného uznesenia.
Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 8.1.2014 domáhal, a čo v nej uviedol, čo uviedla, resp. konštatovala zástupkyňa žalovanej, že vykonal dokazovanie, vypočul účastníkov konania, svedkov, oboznámil sa s rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves 9C/144/2009 z 25.1.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 6Co/110/2012-301 z 25.6.2013, znaleckým posudkom (ďalej len ZP) Ing. Jána Hrabinského č.20/2011 a fotodokumentáciou opravy verejnej kanalizácie Gelnica u dcéry žalobcu z 10/2007, ostatnými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č.XXXX a to parc.č.XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 840 m², k. ú. Gelnica. Tieto nehnuteľnosti nadobudol darovacou zmluvou z 26.11.2008 od svojho syna E. P. ml. Tento nadobudol predmetné nehnuteľnosti od svojej sestry E. T., darovacou zmluvou z 19.6.2008. Podľa čl.2 oboch cit. darovacích zmlúv darca prehlásil, že na nehnuteľnostiach neviaznu žiadne ťarchy, vecné bremená a ani iné právne povinnosti. Ďalej uviedol, čo zistil z listu žalobcu adresovaného žalovanej z 18.7.2013, z odpovede žalovanej z 5.8.2013, z listu zo 16.12.2013, zo správy od Mesta Gelnica z 11.6.2014, z rozhodnutia Mesta Gelnica č.213/00355/2014/00006/URP-Ka z 28.1.2014, z inventárnej karty budov, stavieb a rozvodných zariadení Okresnej vodohospodárskej správy Spišská Nová Ves a z rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len SR) č.3171/2003-420/151 zo 4.4.2013, čo vypovedali svedkovia R. P. (syn žalobcu), O.. E. H. (zamestnankyňa žalovanej od r.1978), O.. I. U. (zástupkyňa Vodárenskej prevádzkovej spoločnosti od r.1987), M. T. (dcéra žalobcu), čo zistil z rozsudku 9C/144/2009 z 25.1.2012 v spojení s rozsudkom KS v Košiciach 6Co/110/2012-301 z 25.6.2013, zo ZP znalca Ing. Hrabinského č.20/2011, vypracovaného v konaní 9C/144/2011 a z fotodokumentácie výmeny potrubia za rodinným domom dcéry žalobcu. Vychádzajúc z § 451 O. z., § 20 ods.4 a § 42 ods.6 zák.č.442/02 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách (ich znenie citoval), z výsledkov vykonaného dokazovania a cit. ust. zák. došiel k záveru: Vlastnícke právo žalobcu je obmedzené umiestnením vodovodného potrubia slúžiaceho na odvod vody z verejného potoka a odpadových

vôd vo verejnom záujme, avšak žalobcovi nárok na náhradu za obmedzenie užívania podľa platnej právnej úpravy nevznikol. Žalobca sa stal vlastníkom nehnuteľností na základe darovacej zmluvy z 26.11.2008, pričom darcom bol jeho syn M. P. ml. Právne účinky vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nastali 29.12.2008. Syn žalobcu nehnuteľnosti získal titulom daru na základe darovacej zmluvy z 19.6.2008 od svojej sestry M. T.. V čase nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, t.j. v r.2008 už na pozemku vodovodné potrubia umiestnené boli. Nárok na jednorazovú náhradu za zriadenie tohto vodovodného potrubia prislúchalo pôvodnému vlastníkovi nehnuteľností, teda subjektu, ktorý bol vlastníkom nehnuteľnosti v čase jeho inštalácie do prevádzky, pri strete nehnuteľnosti s líniovou stavbou a to v bližšie nezistenom čase v rozmedzí r.1955-1987 tak, ako to vyplýva z výpovede svedkyne O.. H.. O tom, že stavba bola realizovaná so súhlasom pôvodného vlastníka svedčia skutočnosti, že stavba bol riadne skolaudovaná, bolo na ňu vydané užívacie povolenie, čo by bez majetkoprávneho usporiadania nebolo možné. Žalovaná získala vlastníctvo k vodovodnému potrubiu po tom, čo bol z rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva SR č.3171/2003-420/151 zo 4.4.2013 zrušený štátny podnik Východoslovenské vodárne a kanalizácie Košice a jeho majetok prešiel 1.5.2003 so všetkými aktívami, pasívami, právami a záväzkami na Fond národného majetku SR, ktorý 1.5.2003 vložil túto časť majetku do žalovanej. Nárok na náhradu nevznikol žalobcovi ani na základe zák.č.442/02 Z. z., pretože - ako je zrejmé z § 42 ods.6 cit. zák. - oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zák. ostali nedotknuté, teda pre žalovanú zachované. V tomto prípade prislúcha žalovanej zákonné obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu, ktoré je inštitútom sui generis a patrí do okruhu práva verejného. Podstata týchto zákonných obmedzení spočíva v tom, že ide o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, teda vymedzenie obsahu vlastníckeho práva prostredníctvom predpisu verejného práva. Jedným z charakteristických znakov je, že sa režim týchto obmedzení riadi vždy podľa predpisov, ktoré sú platné ku dňu ich vzniku. Napriek skutočnosti, že nový zák. ruší zák. predchádzajúci zostávajú ust. predchádzajúcich zák. upravujúce oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam cestou spätného odkazu stále aplikovateľné (§ 42 ods.6 zák.č.442/02 Z. z.). Vzhľadom na to, že režim tohto zákonného obmedzenia sa riadi zvláštnou úpravou, v tomto prípade v tom čase účinnom zák.č.87/58 Zb. o stavebnom poriadku, použitie tohto špeciálneho predpisu ma prednosť pred použitím všeobecnej úpravy obsiahnutej v O. z. Na danú problematiku je nutné hľadieť podľa zásady nepravej retroaktivity. Z uvedenej zásady teda vyplýva, že práva a povinnosti z núteného obmedzenia vlastníckeho práva, resp. zriadeného vecného bremena vyplývajú nie z právnej úpravy na základe ktorej vznikli, ale zo súčasnej právnej úpravy, teda zák.č.442/02 a iba ak by táto právna úprava neupravovala náhrady súvisiace s výkonom zákonných obmedzení, resp. vecných bremien, bolo by možné aplikovať úpravu súkromného práva. § 20 zák.č.442/02 Z. z. upravuje v § 4 náhrady súvisiace s núteným obmedzením užívania nehnuteľností a to vo forme primeranej náhrady, avšak v lehotách cit. priamo v ods.4, pričom ide o lehoty objektívne, začínajúce plynúť odo dňa vzniku núteného obmedzenia, preto aplikácia ust. súkromného práva v tomto prípade neprichádza do úvahy. V tejto súvislosti preto nemohol postupovať podľa § 451 O. z., ktoré upravuje inštitút bezdôvodného obohatenia tak, ako sa toho domáhal žalobca. Na túto skutočnosť poukazuje vo svojom rozhodnutí Ústavný súd (ďalej len ÚS) SR v náleze - uznesení PL.ÚS28/05-6 z 28.9.2005, ktorý síce pojednáva o nesúlade § 69 ods.10 zák.č.656/04 Z. z. o energetike s čl.20 ods.4 Ústavy SR, avšak je - podľa jeho názoru - aplikovateľný i na tento prípad. Podľa cit. rozhodnutia ÚS zaniknuté nároky predchodcov žalobcu na jednorazovú primeranú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov by predstavovalo nový reštitučný titul, obnovenie zaniknutých nárokov žalobcu, čo nepripadá do úvahy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol teda toho názoru, že nárok žalobcu je právne neodôvodnený a preto ho v celom rozsahu zamietol. V závere bol nútený konštatovať, že vodovodná kanalizácia je verejnoprospešnou stavbou, ktorá slúži potrebám obyvateľov mesta Gelnica, vrátane žalobcu, ktorý síce v meste nežije, ale je vlastníkom nehnuteľností: Jej pôvodným účelom bolo zregulovanie potoka, tečúceho i cez pozemok žalobcu, čím sa vlastne i jemu poskytla ochrana proti jeho spontánnemu vylietaniu v čase dažďov a povodní. Skutočnosť, že o existencii potrubia žalobca vedel, je zrejmá z výpovede svedka Š. P., ktorý vo svojej výpovedi konštatoval, že po nadobudnutí pozemku si tam žalobca chcel postaviť chatku, čo sa pre obmedzenie potrubím nedalo. O tom, že cez v tom čase ešte jej pozemku prechádza vodovodné potrubie vedela aj jeho pôvodná majiteľka M. T., vzhľadom na rekonštrukciu výmenu vodovodného potrubia v r.2007, čo je evidentné z fotodokumentácie Opravy verejnej kanalizácie Gelnica, ktorá je súčasťou spisu 9C/144/2009. Jej povinnosťou bolo pri darovaní nehnuteľností obdarovaného o ťarche informovať a ten mohol dar, zaťažený obmedzením odmietnuť. Takže i v prípade, že by lehoty upravené v § 20 ods.4 zák.č.442/02 Z. z. bolo možné považovať za subjektívne, by nárok žalobcu nebol oprávnený. Zamietol návrh žalobcu na vypočutie svedka, ktorý ako znalec vypracoval ZP v konaní 9C/144/2009, pretože znaleckým dokazovaním sa v súdnom konaní

dokazujú veci odborné, na ktoré nemá požadovanú kvalifikáciu, ako tomu bolo v pôvodnom „o“ konaní (náhrada škody), otázka priznania náhrady za obmedzenie užívania je otázkou právnou a na právne posúdenie predmetnej veci je kompetentný súd, ktorý vo veci rozhoduje. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. z. a ich náhradu žiadnemu z účastníkov nepriznal. Žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaná náhradu trov konania priznať nežiadala.

Proti rozsudku žalobca podal v zákonnej lehote, z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 písm. a),c),d),f) O. s. p. odvolanie a navrhol ho v zmysle § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. zrušiť a vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. D ō v o d y: Súd rozsudkom jeho žalobu, ktorou sa domáhal, aby bola žalovaná zaviazaná zaplatiť mu z titulu bezdôvodného obohatenia 7 800 € zamietol. S predmetným rozhodnutím súdu nesúhlasí, považuje ho za rozhodnutie vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo malo za následok to, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd svoje rozhodnutie v značnej miere v podstate zdôvodnil tým, že v tomto prípade - pokiaľ ide o verejnú kanalizáciu - ide o verejnoprospešnú stavbu, ktorá slúži potrebám obyvateľov mesta Gelnica a teda v podstate aj jemu a preto teda je povinný niesť zákonné obmedzenie svojho vlastníckeho práva. K tomu však chcel podotknúť, že aj keby takéto tvrdenie súdu v odôvodnení by malo svoju logiku, súd vôbec nezohľadnil tú skutočnosť že on, ako vlastník nehnuteľností, je jednak obmedzený vo svojom vlastníckom práve, ale na druhej strane je povinný a v skutočnosti to aj robí, uhrádzať poplatky vodárenskej spoločnosti za vodné, stočné, zrážkovú vodu, pričom toto vodné, stočné a zrážková voda je odvádzaná cez jeho vlastný pozemok, pričom z toho profituje práve žalovaná - súkromná spoločnosť. Súd - podľa jeho názoru - nezistil dostatočne skutkový stav a má za to, že svoje rozhodnutie oprel iba o svedecké výpovede pracovníčok, ktoré navrhla vypočuť žalovaná. Svedecké výpovede svedkov, ktorých on v konaní navrhol vypočuť a ktorí potvrdili to, čo uvádzal v žalobe, súd v rámci odôvodnenia rozsudku v podstate ani nevyhodnotil. Nemôže súhlasiť s takým stanoviskom, aké súd v priebehu konania zaujal, pokiaľ ide o jeho nárok. Je nesporné, čo v § 20 zák.č.442/02 Z. z. (citoval znenie jeho ods.4) vyplýva. V lehote si tento nárok aj uplatnil. Je nesporné a v konaní to bolo aj preukázané, že o predmetnej kanalizácii nemali žiadne vedomosti tí vlastníci, ktorí túto nehnuteľnosť vlastnili pred ním. Kanalizácia, tak ako to bolo preukázané, sa nachádza celá pod úrovňou terénu, nie je voľným okom viditeľná, žiadnym spôsobom nie je označená a ani v katastri ako ťarcha evidovaná. Dokonca je presvedčený, že ani majitelia susedných nehnuteľností o nej nemajú vedomosť. Svedkyňa žalovanej inž. H. vo svojej výpovedi síce uviedla, že táto realizácia verejnej kanalizácie mala vraj prebehnúť so súhlasom vlastníkov dotknutých pozemkov a tieto údajne o tom mali vedieť, ale nijakým spôsobom to žalovaná nepreukázala. Išlo iba o tvrdenie tejto svedkyne, no napriek tomu súd jej výpoveď hodnotil ako vierohodnú a to aj napriek tomu, že svedkyňa uviedla, že táto kanalizácia mala byť vybudovaná od r.1850 až do r.1940, resp. 1950 a takéto záznam má byť uvedený v administratívnej karte. Zo stanoviska Mesta Gelnica, ktoré malo údajne predmetnú kanalizáciu realizovať však vyplýva, že jeho archívne možnosti siahajú iba do r.1976 a je teda nesporné, že takéto záznam nebol na administratívnej karte urobený oficiálne, ale bol len niekým bez akýchkoľvek podkladov doplnený, pričom samozrejme túto administratívnu kartu za účelom posúdenia pravosti takého zápisu si súd od žalovanej nevyžiadal. Napriek takýmto zásadným rozporom však súd považoval výpoveď svedkyne H. - zamestnankyne žalovanej - za vierohodnú, aj keď táto svedkyňa nemohla mať žiadne vedomosti o tom, či majitelia pozemkov ako dotknutí vlastníci sa mali, resp. či sa vôbec vyjadrovali k zriadeniu takejto kanalizácie, keďže kanalizáciu nerealizovala žalovaná, ktorá ani žiadne dôkazy na potvrdenie týchto tvrdení nepredložila. Pokiaľ súd odôvodňuje svoje rozhodnutie aj rozhodnutím ÚS SR a toto cituje na str.7 svojho rozsudku, má za to, že toto rozhodnutie ÚS SR zaoberajúce sa súladom § 69 ods.10 zák.č.656/04 Z. z. o energetike, s čl.20 Ústavy SR nemožno aplikovať na tento konkrétny prípad, pretože toto rozhodnutie rieši úplne iné skutočnosti, založené na úplne inom základe ako je základ, o ktorý opiera svoju žalobu a ktorý je daný § 20 zák.442/02 Z. z. Namietajú aj tú skutočnosť, že súd nezistil dostatočne skutkový stav, pretože nevypočul v konaní svedka, ktorého navrhoval vypočuť on a to inž. U.. Tento ním navrhnutý svedok bol ustanovený za znalca a vypracoval ZP v inom konaní vedenom na súde proti žalovanej a išlo o posudok v súvislosti s určovaním výšky škody spôsobenej poškodeným kanalizačným potrubím /avšak na inom mieste, ako na jeho pozemku/ a tento posudok vypracoval v konaní číslo 9C/144/2009 súdu. Súd jeho návrh na vypočutie tohto svedka bez bližšieho zdôvodnenia zamietol, a dôvody prečo ho nevypočul, neuviedol ani v dôvodoch rozsudku. Domnieva sa však, že predmetný svedok by sa odborne mohol vyjadriť k skutočnostiam dôležitým pre rozhodnutie vo veci, predovšetkým k tomu, či ktokoľvek vôbec môže, resp. mohol mať vedomosti o tom, že takéto kanalizačné potrubie vôbec cez jeho nehnuteľnosť a aj iné nehnuteľnosti prechádza, či a akým spôsobom, ako aj na základe čoho bolo toto kanalizačné potrubie vybudované a keďže tento svedok má odborné znalosti v tejto oblasti, mohol sa v konaní vyjadriť aj k

tvrdeniu žalovanej, že či predmetná kanalizácia vôbec mohla existovať už v r.1850 v mestečku Gelnica, keďže kanalizačná sieť v tom období neexistovala a oveľa väčších mestách ako je Gelnica a budovala sa až oveľa neskôr. Má za to, že tu nebol dôvod na to, aby súd tohto svedka nevypočul a preto má dôvodne za to, že aj s poukazom na uvedené skutočnosti súd neúplne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a potom na tomto základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Navrhol preto napadnutý rozsudok v zmysle § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. zrušiť a vrátiť vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie.

Ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Súd dostatočne jasne a správne odôvodnil, z akého dôvodu nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz výsluchom svedka O. U. a dôkaz ZP a odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti,

pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť nasledovné: O. z. v § 151o ods.1 predpokladá možnosť vzniku vecného bremena zo zák. Či vecné bremeno skutočne vzniklo, je možné zistiť iba z príslušného právneho predpisu. Pre vznik vecného bremena nie je v zásade rozhodujúce, či jeho existencia je zapísaná v katastri nehnuteľností, hoci ide o právo obmedzujúce vlastníka nehnuteľnosti (uznesenie 3Cdo 171/2012 z 26.6.2013 NS SR). V prejednáwanej veci zákonné vecné bremeno vzniklo zriadením stavby - zavedením vodovodného kanalizačného potrubia - a zaťažilo vlastníka nehnuteľnosti. Toto však bez pochyb vzniklo skôr ako sa žalobca stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a vecné bremeno prešlo na neho a nevzniklo mu nanovo právo na náhradu za obmedzenie, vyplývajúce z vecného bremena. V súvislosti s námietkou žalobcu, že náhradu si môže vlastník nehnuteľnosti uplatniť u vlastníka verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie do 1 roka odo dňa vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti a ak vlastník verejného vodovodu alebo kanalizácie nevyhovie tomuto nároku alebo je nečinný, môže vlastník nehnuteľnosti uplatniť svoje právo na súde v lehote, v ktorej si tento nárok aj uplatnil, ide o nesprávnu interpretáciu zák., lebo právna norma určuje lehoty od vzniku obmedzenia vlastníka, nie od doby kedy si vlastník svoje právo na náhradu uplatnil u vlastníka stavby, v danom prípade listom z 18.7.2013 a 16.12.2013. Námietka žalobcu, že v čase keď nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnosti o danom obmedzení nevedel a nevedeli o tom ani jeho právni predchodcovia je irelevantná, lebo žalovaná nebola účastníkom týchto úkonov. Obmedzenie predchádzajúcich vlastníkov pozemku, na ktorých je stavba postavená, vzniklo skôr ako sa jeho vlastníkom stal žalobca. Predchádzajúci vlastníci si svoje nároky mohli uplatniť podľa zák., účinného v čase realizácie stavby, príp. podľa zák.č.442/02 Z. z. a v lehotách v ňom určených.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná si ich náhradu neuplatnila, preto jej nebola priznaná.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.